

РЕШЕНИЕ

№ 4299

гр. София, 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **4043** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Делото е образувано по жалба на Б. Ш., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на А., чрез адв. И., срещу Заповед рег. № 5364з-643/05.04.2021 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ към МВР, с която е настанен принудително в специален дом за временно настаняване на чужденци /СДВНЧ/ към Дирекция "Миграция"-МВР.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, противоречие с материалния закон, необоснованост и несъответствие с целите на закона. Цитирани са принципите, залегнали в чл.15 от Директива 2008/115/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008, според които, имиграционно задържане следва да се прилага като последна мярка (когато всички останали са доказано неприложими). Посочва се, че съгласно решение на СЕС по дело № С-61/2011/ЕЛ Д. „държавите-членки трябва да извършат процеса на извеждане, прилагайки възможно най-леките мерки“. В тази връзка, жалбоподателят твърди, че административният орган не му е предоставил възможност да даде обяснения, да направи възражения и да представи документи, което е довело до невъзможността на органа да се запознае с конкретиката на случая и въз основа на това да формира правилна преценка дали е целесъобразно принудителното настаняване в СДВНЧ. Изложени са доводи за необходимостта от налагане на някоя

от по-леките мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ. Иска се от съда заповедта да бъде отменена и да бъде постановено незабавното освобождаване на жалбоподателя, като при отмяна на ПАМ да бъде постановено предварително изпълнение на съдебния акт. Ответникът - директор на Дирекция „Миграция“, изразява писмено становище за неоснотавателност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатски хонорар, тъй като делото не се отличава с фактическа и правна сложност.

Административен съд София град, Първо отделение, 3 състав, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Установява се, че със Заповед № УРИ 5392 по ПАМ -474/09.07.2019 г., издадена от началник на група "Миграция" към ОДМВР – С., Б. Ш. е бил краткосрочно настанен в СДВНЧ – С.. Във връзка с молба за закрила вх. № РД09ВР-881/30.07.2019 г. е предаден на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ на 07.08.2019 г.

С писмо рег. № УП-6105/05.04.2021 г. по описа на ДАБ, директорът на дирекция Миграция – МВР е уведомен, че с решение № 1680/29.06.2020 г., издадено от председателя на ДАБ, е отхвърлена молбата за международна закрила, подадена от Б. Ш., [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република А.. Оспорването на решението на ДАБ е отхвърлено с решение № 4859/14.09.2020 г., постановено по адм.д. № 7060/2020 г. по описа на Административен съд София – град, оставено в сила с решение № 2483/23.02.2021 г., постановено по адм.д. № 11843/2020 г. по описа на Върховен административен съд.

Със Заповед № 5364з-642/05.04.2021 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ към МВР, на Б. Ш., на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ, е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ "върщане“, която да се изпълни до страната по произход - Ислямска република А.. Заповедта е връчена на чужденеца на 06.04.2021 г.

С оспорената в настоящото производство Заповед № 5364з-643/05.04.2021 г., издадена от директора на дирекция „Миграция“ към МВР, Б. Ш. е принудително настанен в СДВНЧ на осн. чл. 44, ал. 6, ал. 8 и, ал. 10 от ЗЧРБ. Заповедта е издадена за обезпечаване изпълнението на Заповед № 5364з-642/05.04.2021 г., а мотивите на административния орган препращат към предложение рег. № 5364р-6743/05.04.2021 г. на началника на отдел П., в което е посочено следното: чужденецът е [дата на раждане] , гражданин на Ислямска република А., като с влязло в сила решение на председателя на ДАБ му е отказана международна закрила. Не са установени регистрирани данни за преминаване на лицето през ГКПП на Република България, няма адресна регистрация и разрешен срок за пребиваване. Направени са предположения, че целта на престоя на чужденеца в страната е използването ѝ като транзитен пункт. Не са установени данни да разполага със средства за издръжка и задължителни медицински застраховки, поради което същият е бил на издръжка на ДАБ при МС. Формиран е извод, че спрямо Б. Ш. не могат да бъдат приложени предвидените в чл. 44, ал. 5, т. 1 – т. 3 ЗЧРБ обезпечителни мерки, като е налице хипотезата по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – опасност лицето да се укрие. В тази връзка са изложени доводи, че поведението на чужденеца ясно показва, че няма да се съобрази с наложената му мярка, не е придружен от семейството си, няма близки и социална среда в страната, чрез които да бъде локализиран. Липсват данни да притежава средства за издръжка и не е декларирал адрес, на който желае да пребивава.

Формиран е извод, че лицето ще се опита да се отклони от изпълнение на наложената му ПАМ и е налице опасност от укриване. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 06.04.2021 г., когато е настанен в СДВНЧ.

От докладна записка от полицейски инспектор при дирекция Миграция /л. 16/ се установява, че във връзка със започване на административното производство за налагане на ПАМ и принудително настаняване в СДВНЧ, с чужденеца е проведена беседа, при която съгласно чл. 26 и чл. 34 АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите по преписката, да изрази становище и да представи нови факти и обстоятелства във връзка с административното производство. Посочено е, че към момента в дирекция Миграция не е постъпвало заявление от български гражданин, който да декларира, че ще осигури подслон и издръжка на Б. Ш..

В хода на производството за предоставяне на мужденародна закрила, приключило с решение № 1680/29.06.2020 г. на председателя на ДАБ, е установено, че Б. Ш. е притежавал два документа за самоличност с различно съдържание. За установяване на самоличността на жалбоподателя е проведено интервю с него, в което същият е посочил как се е снабдил с различни лични карти, след като е забелязал, че има грешка в годината му на раждане. Извършено е и образно изследване, според което костната възраст на жалбоподателя отговаря на над 18-20 календарни години.

При така установените факти съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в рамките на преклузивния срок по чл. 46а, ал. 1 ЗЧРБ, от лице с правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Заповедта е издадена от компетентен орган - директорът на дирекция „Миграция“, в съответствие с нормата на чл. 44, ал. 10 вр. ал. 1 ЗЧРБ.

При издаване на заповедта и в хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените. Изложени са фактически и правни основания за налагане на обезпечителната мярка по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, като органът изрично се е позовал на предложението рег. № 5364р-6743/05.04.2021 г., за да приеме, че са изпълнени предпоставките за принудително настаняване на жалбоподателя. В предложението се съдържа изложение на относимите обстоятелства и мотиви за необходимостта от прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, като с оглед препращането към този документ, следва да се приеме, че оспореният акт отговаря на изискванията на чл. 44, ал. 10 ЗЧРБ и чл. 59, ал. 2 АПК. Съгласно представената по делото докладна записка от полицейски инспектор при дирекция Миграция /л. 16/, във връзка със започване на административното производство за налагане на ПАМ и принудително настаняване в СДВНЧ, с чужденеца е проведена беседа, при която съгласно чл. 26 и чл. 34 АПК му е разяснена възможността да се запознае с материалите по преписката, да изрази становище и да представи нови факти и обстоятелства във връзка с административното производство.

Оспорената заповед е издадена и в съответствие с материалния закон.

По делото се установи по безспорен начин, че към датата на издаване на оспорената заповед Б. Ш. е гражданин на трета държава, пребиваващ незаконно на територията на страната. Молбата му за предоставяне на международна закрила е отхвърлена с влязъл в сила административен акт.

Според чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства

изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането.

Съгласно чл. 15, § 1 Директива 2008/115/ЕО, освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато: а) е налице опасност от укриване; или б) засегнатият гражданин на трета страна избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждането.

В случая, органът се е позовал на една от двете предпоставки, визирани в чл. 15, § 1 Директива 2008/115 ЕО - опасност лицето да се укрие. Легално определение на понятието "опасност от укриване" се съдържа в чл. 3, т. 7 от Директива 2008/115/ЕО - наличието в конкретен случай на основания, които са породени от обективни критерии, определени в законодателството, да се смята, че гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, може да се укрие. Според дефиницията по § 1, т. 4в от ДР на ЗЧРБ "опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, т. 2 и 3" е налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Законодателят, без да е направил лимитативно изброяване, е посочил примерни факти и обстоятелства, които във всеки един конкретен случай, с оглед на доказателствата, могат да формират обосновано предположение, че по отношение на гражданина на третата страна е налице опасност от укриване.

В разглеждания случай са налице данни, сочещи опасност чужденецът да се укрие и да се отклони от изпълнението на наложената ПАМ. От събраните доказателства се установи, че жалбоподателят е преминал границата нелегално и е незаконно пребиваващ в Република България. Притежава два различни документа за самоличност. На територията на страната няма близки и роднини и не е придружаван от семейството си, като изрично заявява, че не желае да се завърне в А..

Установените по делото факти обуславят извод, че не е налице и възможност спрямо жалбоподателя да бъде наложена някоя от по-леките мерки, предвидени в чл. 44, ал. 5, т. 1 – т. 3 ЗЧРБ. Чужденецът не заявява наличие на адрес в България, на който може да пребивава и изрично е посочил, в т.ч. и в декларация за имуществено състояние, приложена по делото, че не разполага със средства за издръжка. Поради това налагането на обезпечителните мерки по чл. 44, ал. 5 – ежеседмично явяване в териториалната структура на МВР и внасяне на парична гаранция, в случая е невъзможно. Същевременно, установеното в хода на производството по реда на ЗУБ, че чужденецът разполага с два различни документа за самоличност, обосновава неефективност на мярката по чл. 44, ал. 5, т. 3 ЗЧРБ

Съгласно чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ, респ. чл. 15, § 1 от Директивата, право на държавата е да задържи в специализиран център чужд гражданин, по отношение на който е образувана процедура по връщане, като са регламентирани предпоставки и максималните срокове за подобно настаняване, съобразени със съюзното право. Според разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО, когато стане ясно, че вече не съществува разумна възможност за извеждане по правни и други съображения

или че вече не съществуват посочените в § 1 условия, задържането престава да бъде оправдано и засегнатото лице се освобождава незабавно. Ето защо, оспореният пред съда акт има действие до отпадане на пречките за изпълнение на заповедта за налагане на ПАМ, но не повече от 6 месеца. На следващо място настоящият състав намира, че установените по делото обстоятелства във връзка със статута и поведението на жалбоподателя, обосновават извод, че наложената спрямо него обезпечителна мярка е обоснована и пропорционална. Не е налице и противоречие на заповедта с целта на закона. ЗЧРБ цели спазване и прилагане на установения от законодателя ред за влизане, пребиваване и напускане територията на РБ (съответно на територията на държавите членки на ЕС след влизането в сила на решението на Съвета на Европейския съюз за пълното прилагане на разпоредбите на Ш. законодателство в Република България) на чужденци. Именно за реализиране на тази цел е предвидено налагане на нормативно регламентирани принудителни административни мерки, както и на такива, обезпечавщи изпълнението им, при наличие на предвидените в закона предпоставки за налагането им. В настоящото производство не се представиха доказателства от жалбоподателя, опровергаващи констатациите на административния орган, а от приложените с преписката документи се установи наличие на материалноправните предпоставки за налагане на процесната мярка, поради което следва да се приеме, че оспореният акт съответства на целта на закона.

По гореизложените съображения настоящият съдебен състав приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма, спазени са приложимите процесуални и материалноправни разпоредби, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Жалбоподателят е освободен от заплащане на такси и разноски по делото, поради което искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователно.

Воден от горното, Административен съд София - град, Първо отделение, 3-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от Б. Ш., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданин на А., срещу Заповед № 5364з-643/05.04.2021 г., издадена от директора на Дирекция „Миграция“ към МВР.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: